

Czy Bóg Abrahama jest Bogiem Islamu?

Andrzej Budzinski

Andrzej Budziński

Czy Bóg Abrahama jest Bogiem Islamu?

[Kup książkę](#)

Czy Bóg Abrahama jest Bogiem Islamu?

Andrzej Budziński

© 2020 Andrzej Budziński

Pierwsze wydanie marzec 2021

Okładka: Andrzej Budziński

Wydawnictwo: self publishing

www.andrzejbudzinski.com

ISBN 978-83-7853-574-4

Wprowadzenie

Powszechnie przyjmuje się opinię, że Islam jest trzecią religią monoteistyczną wywodzącą się od Abrahama. Pierwsza to judaizm, druga to chrześcijaństwo, a trzecia to islamizm, który powstał w 622 roku. Wiemy, że jego założycielem jest Moham-med ale to jeszcze nie wystarcza, by uznać, że źródłem tej religii jest Bóg Abrahama.

Niniejsza książka stawia problem pochodzenia Islamu i próbuje odpowiedzieć na pytanie, które jest jednocześnie tytułem tej książki: «Czy Bóg Abrahama jest Bogiem Islamu?»

Analizując judaizm, nie mamy wątpliwości co do jego pochodzenia, podobnie jest z chrześcijaństwem. Obie swoje korzenie mają w Abrahamie, co oznacza, że również i w Biblii. Zgodnie z przesłaniem biblijnym, chrześcijaństwo jest wypełnieniem obietnic danych Wybranemu Narodowi przez proroków. W prosty sposób możemy powiedzieć, że Stary Testament jest obietnicą przyjścia Mesjasza, a Nowy Testament jest wypełnieniem tej obietnicy.

W tej perspektywie istnienia dwóch religii monoteistycznych, z których pierwsza z nich jest obietnicą a druga jest jej wypełnieniem wydaje się, że istnienie trzeciej religii Abrahamowej nie ma najmniejszego sensu.

Jaki sens miałyby stworzenie kolejnej religii monoteistycznej, gdy Bóg w pełni objawił się w Chrystusie? Odpowiedź jest prosta. Z tego punktu widzenia, myśląc logicznie zgodnie z obietni-

cą biblijną, nowa religia monoteistyczna nie ma sensu, ponieważ nie wprowadza niczego postępowego w pełnię Objawienia Bożego, które dokonało się w Jezusie Chrystusie, jest raczej regresem niż progresem w Historii Zbawienia.

Autor
Miłej lektury

Współczesna wędrówka ludów

Jak już wiemy wędrówka ludów w średniowieczu był to proces, który:

- radykalnie odmienił obraz kontynentu europejskiego i doprowadził do zmian etnicznych na dużych obszarach;
- wyznaczył koniec starożytności i pociągnął za sobą upadek cesarstwa rzymskiego. Większość powstałych na jego gruzach nowych państw podzieliła jego los, jednak niektóre, jak państwo frankijskie i germańskie, stały się podwalinami nowożytnych państw europejskich¹;
- przejmowanie i adaptacja cywilizacyjnych i kulturowych zdobyczy antycznej Grecji i Rzymu przyspieszały tworzenie się nowych stosunków politycznych i społeczno – ekonomicznych, np. feudalizmu;
- między IV a VI wiekiem wraz z najazdami ludów germańskich, po których nastąpiło założenie barbarzyńskich królestw, pojawiły się zupełnie nowe formy władzy i instytucji. Ustaliła się nowa organizacja społeczeństwa. Przyjmowano i wprowadzano w życie nowe wartości, zupełnie odmienne od tych, które przez setki lat obowiązywały w świecie grecko - rzymskim. Wielki wpływ na ich kształtowanie miało chrześcijaństwo².

1 Por. https://pl.wikipedia.org/wiki/Wielka_w%C4%99dr%C3%B3wka_lud%C3%B3w (dostęp 21.09.2019).

2 Por. za Wirtualna Polska, Paweł Więckowski, Wielka wędrówka ludów – największa migracja w historii? <https://opinie.wp.pl/wielka-wedrowka-ludow->

Można by przyjąć, iż wszystko przebiegało tak, jakby cesarstwo rzymskie nie zamierzało, albo lepiej powiedzieć – nie miało wewnętrznych energii, by stawić czoła nieprzyjacielowi i całkowicie poddało się wewnętrznemu i zewnętrznemu rozkładowi struktur państwowych, co doprowadziło do powstania Europy, która przetrwała do dzisiejszych czasów.

W dzisiejszej Europie dostrzegamy podobny proces migracji ludów, co prowadzi do zachodzących w niej drastycznych i nieodwracalnych przemian. Tak jak w średniowieczu cesarstwo rzymskie nie miało sił do obrony przed inwazją ludów, podobnie i dzisiaj Unia Europejska nie ma wystarczających energii, by oprzeć się napływowi migracji ludów islamskich trzeciego świata. Często przyczyną tej migracji jest fałszywa propaganda, która ukazuje Europę jako Ziemię obiecaną opływającą mlekiem i miodem³, jako miejsce dobrobytu. Takie przedstawienie Europy przypomina trochę «Krainę zabawek», która jest wyimaginowanym miejscem opisanym przez Carlo Collodiego w trzydziestym rozdziale powieści Pinokio. «Kraina zabawek» to

najwieksza-migracja-w-historii-6126040815031937a, (dostęp 21.09.2019).

- 3 Ziemia Obiecana, to pojęcie o pochodzeniu biblijnym. Bóg obiecał ją Abrahamowi i jego potomkom. Proszę zerknąć do Księgi Rodzaju, rozdział 12, wers 7 i następne. Motyw Ziemi Obiecanej przewija się także w dziejach Mojżesza: Ks. Wyjścia 3,8 oraz 3,17, gdzie Bóg mówi do Mojżesza, że poprowadzi go "do ziemi opływającej w mleko i miód" אֶל-אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ el-erec zavat halav ledevasz. Tak więc, ziemia którą obiecuje Bóg ma być krainą szczęśliwości. W mentalności semickiej tamtych czasów dobrobyt był ewidentnym objawem Bożej łaski. Do Ziemi Obiecanej szło się przez trudy i męki. Ziemia Obiecana to nie tylko symbol ale konkretne miejsce geograficzne: kraina Kanaan czyli teren dzisiejszego Izraela i Palestyny z przyległościami. <https://www.katolik.pl/forum/read.php?f=1&i=100762&t=100742> (dostęp 22.09.2019).

miejsca, gdzie wakacje trwają cały rok, a w tygodniu jest siedem niedziel. Mieszkają tam chłopcy w wieku od 8 do 14 lat i całe dni spędzają na zabawie. W Krainie Zabawek:

«na ulicach panowało zamieszanie, a od wrzasku i dźwięku trąbek można było ogłuchnąć. Wszędzie widać było grupki chłopców. Jedni grali w kulki, klasy, w piłkę, inni jeździli na rowerach albo drewnianych koniach, bawili się w ślepą babkę albo w berka. Tu jakaś gromada bawiła się w cyrk, tam inni śpiewali i recytowali wiersze. Kilku fikało koziołki, a inni chodzili na rękach. Generałowie w mundurach dowodzili tekturowymi wojskami. Paradę witały śmiechy, krzyki, gwizdy i oklaski. [...] Wszyscy razem robili taki hałas, że trzeba było zatkać uszy watą, żeby nie ogłuchnąć. Na placach stały drewniane teatrzyki, od rana do nocy wypełnione chłopcami, a na ścianach domów napisane było węglem: Niech żyje kraina zabawek! precz z arytmetyką! Nigdy więcej szkoły!⁴»

Z romansu wiemy, że «Kraina zabawek» jest obrazem pułapki, w której dzieci stają się osłami na sprzedaż, by zapewnić zarobek propagatorom fałszywej nadziei.

Gdy mówimy o przesiedlaniu się ludów na Kontynent Europejski mamy na myśli w szczególności muzułmanów, którzy z różnych powodów migrują do Europy. Ich wędrówka bez wątpienia ma znaczący wpływ na kształtowanie się nowych struktur Starego Kontynentu. Jedno jest pewne, że jest to wędrówka której nie można ani zahamować ani kontrolować.

4 Carlo Collodi, Pinocchio (Pinokio), Torino, Einaudi, 2008, p. 228.

1. Pochodzenie Islamu

Do Abrahama odwołują się wierni trzech religii monoteistycznych: judaizmu, chrześcijaństwa i Islamu, którzy widzą w nim swego «ojca w wierze», co z jednej strony ich jednoczy, a z drugiej, jest źródłem silnych podziałów między nimi wynikających ze swoistej zazdrości o przywileje jakie płyną z tego ojcostwa o pierworództwo. Kto jest ważniejszy? Czyja wiara jest prawdziwa? Żydzi i Musulmanie postrzegają siebie jako fizyczne potomstwo Abrahama, chrześcijanie zaś jako duchowe.

- Żydzi wyprowadzają swe pochodzenie od Sary, prawowitej żony Abrahama i jej syna Izaaka.
- Arabowie od Hagar - niewolnicy Sary i jej syna Izmaela, który jest dzieckiem, dzisiaj nazwalibyśmy, z nieprawowitego łoża.
- Dla chrześcijan, natomiast, Abraham jest ojcem duchowym ich wiary poprzez Syna Bożego. Pochodzenie chrześcijan jest w bezpośredniej linii z hebrajczykami i jest konsekwencją wypełnienia się proroctw Starego Testamentu (por. Iz 7,14)⁵.

Mówiąc o pochodzeniu Islamu należy podkreślić, że najstarszą wiarą monoteistyczną jest hebraizm, którego powstanie jest związane z powołaniem Abrahama, mniej więcej w 2000 roku p.n.e. Chrześcijaństwo jest drugą religią monoteistyczną, która powstała wraz z narodzeniem Jezusa Chrystusa w tak zwanym roku «0». Islam natomiast powstał w VII wieku n.e. na terenie

5 Dlatego Pan sam da wam znak: Oto Panna pocznie i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem Emmanuel.

Półwyspu Arabskiego. Jest on najmłodszą religią monoteistą. Jej założycielem jest Mahomet.

2. Bezpłodność Sary

Księga Rodzaju podkreśla:

«Imię żony Abrama było Saraj ... Była to córka Harana... Saraj była nie płodna, nie miała więc potomstwa (Rdz 11,27-30)».

W Starym Testamencie niepłodność u kobiety często idzie w parze z obrazem nieurodzajnej gleby. Izraelici wyobrażali sobie przekazywanie życia ludzkiego w kategoriach rolniczych. Łono kobiety było glebą, a męskie nasienie ziarnem zawierającym potencjalnie życie ludzkie, które w macicy matki, wzrastało powoli jak roślina. Niepłodność, zdaniem Izraelitów, była przekleństwem. Żyzna gleba i płodna kobieta są w Biblii postrzegane jako oznaka błogosławieństwa, związanego z życiem, którym Bóg obdarzył w rajskim ogrodzie całe stworzenie (por. Rdz 1, 22.28)⁶. Starotestamentalne błogosławieństwa zasadniczo dotyczyły rzeczy fizycznych: posiadania kraju na własność czy ziemi pod uprawę, posiadanie bydła, a nieśmiertelność oznaczała przedłużenie swego rodu w potomkach.

6 «Pobłogosławił je tymi słowami: Bądźcie płodne i mnożcie się, abyście zapęłniały wody morskie, a ptactwo niechaj się rozmnaża na ziemi»... Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną; abyście panowali nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi».

3. Ludzkie rozwiązanie na «przekleństwo» Abrahama

«Saraj, żona Abrama, nie urodziła mu jednak potomka. Miała zaś niewolnicę Egipcjanke, imieniem Hagar. Rzekła więc Saraj do Abrama: Ponieważ Pan zamknął mi łono, abym nie rodziła, zbliż się do mojej niewolnicy; może z niej będę miała dzieci. Abram usłuchał rady Saraj. Saraj, żona Abrama, wzięła zatem niewolnicę Hagar, Egipcjanke, i dała ją za żonę mężowi swemu Abramowi, gdy już minęło dziesięć lat, odkąd Abram osiedlił się w Kanaanie. Abram zbliżył się do Hagar i ta stała się brzemienną... Hagar urodziła Abramowi syna. I Abram nazwał zrodzonego mu przez Hagar syna imieniem Izmael» (Rdz 16,1-4.15)».

Jak jest napisane w komentarzu biblijnym, danie niewolnicy, w wypadku niepłodności prawowitej żony, był to czyn zgodny z obowiązującym wówczas prawem Hammurabiego. Potwierdzenie tego znajdujemy także w Biblii w historii Jakuba i jego żony⁷.

Jenak takie rozwiązanie jest niestety tylko ludzkie a nie Boże. To prawda, Ismael jest synem Abrahama ale poczętym z niewolnicy, z «nieprawego łoża». Jak dowiadujemy się z dalszej części opowiadania z Księgi Rodzaju, to rozwiązanie nie prowadzi do pokoju, ale do konfliktu między Sarą i Hagar i w konsekwencji do wypędzenia Hagar wraz z Ismaelem z obozu Abrahama. W tej sytuacji trudno jest uwierzyć, że Hagar nie czuła nienawiści do Sary i odrzucenia ze strony Abrahama. W ten sposób powstał także podział⁸ między synami Abrahama, Izaakiem i Ismaelem, co w bardzo bolesny sposób uwidoczni się w

⁷ Watson E Mills, Roger Aubrey Bullard: Mercer Dictionary of the Bible. Macon: Mercer University Press, 1997, s. 354.

przyszłości między chrześcijanami, hebrajczykami i muzułmanami.

Jezus naucza: «Poznacie ich po ich owocach (Mt 7,16)». Owoce rozwiązania ludzkiego zaproponowane Abrahamowi przez Sarę, aby złamać «przekleństwo bezpłodności», są bardzo oczywiste i wskazują na to, że nie pochodzą od Boga. Zamiast złamać przekleństwo prowadzą do jeszcze większego przekleństwa, które pociągnie za sobą wiekowe wojny chrześcijan i hebrajczyków z muzułmanami.

4. Boże rozwiązanie na «przekleństwo» Abrahama

«Pan ukazał się Abrahamowi pod dębami Mamre, gdy ten siedział u wejścia do namiotu w najgorętszej porze dnia. Abraham spojrzawszy dostrzegł trzech ludzi naprzeciw siebie. Ujrawszy ich podążył od wejścia do namiotu na ich spotkanie. A oddawszy im pokłon do ziemi, rzekł: O Panie, jeśli darzysz mnie życzliwością, racz nie omijać Twego sługi! Przyniosę trochę wody, wy zaś raczcie obmyć sobie nogi, a potem odpocznijcie pod drzewami. Ja zaś pójdę wziąć nieco chleba, abyście się pokrzepili, zanim pójdziecie dalej, skoro przechodzicie koło sługi waszego. A oni mu rzekli: Uczyn tak, jak powiedziałeś. Abraham poszedł więc spieszenie do namiotu Sary i rzekł: Prędko zacząć ciasto z trzech miar najczystszej mąki i zrób podpłomyki. Potem Abraham podążył do trzody i wybrałszy tłuste i piękne cielę, dał je słudze, aby ten szybko je przyrządził. Po czym, wziąwszy twaróg, mleko i przyrządzone cielę, postawił przed nimi, a gdy oni jedli, stał przed nimi pod drzewem. Zapytali go: Gdzie jest twoja żona, Sara? Odpowiedział im:

8 Co oznacza podział zostało wytłumaczone w tytule Podział chrześcijan na str. 84.

W tym oto namiocie. Rzekł mu [jeden z nich]: O tej porze za rok znów wrócę do ciebie, twoja zaś żona Sara będzie miała wtedy syna (Rdz 18,1-10)».

Poprzez narodzenie Izaaka Bóg ściąga z Abrahama przekleństwo i mu błogosławi. Oto Boże rozwiązanie problemu przekleństwa.

Z tego, co zostało napisane, widzimy że jest różnica w pochodzeniu między Izaakiem i jego potomstwem, a Ismaelem i jego potomstwem. Ta różnica w Biblii wyrażona jest tym, że to z linii Izaaka narodził się Zbawiciel świata a nie z linii Ismaela (por. Mt 1,1-17)⁹.

W sensie Biblijnym przyjście na świat Syna Bożego jest wypełnieniem się obietnic Starego Testamentu, jest pełnią Objawienia Bożego:

9 «Rodowód Jezusa Chrystusa, syna Dawida, syna Abrahama. Abraham był ojcem Izaaka; Izaak ojcem Jakuba; Jakub ojcem Judy i jego braci; Juda zaś był ojcem Faresa i Zary, których matką była Tamar. Fares był ojcem Ezrona; Ezron ojcem Arama; Aram ojcem Aminadaba; Aminadab ojcem Naassona; Naasson ojcem Salmona; Salmon ojcem Booza, a matką była Rachab. Booz był ojcem Obeda, a matką była Rut. Obed był ojcem Jessego, a Jesse ojcem króla Dawida. Dawid był ojcem Salomona, a matką była [dawna] żona Uriasza. Salomon był ojcem Roboama; Roboam ojcem Abiasza; Abiasz ojcem Asy; Asa ojcem Jozafata; Jozafat ojcem Jorama; Joram ojcem Ozjasza; Ozjasz ojcem Joatama; Joatam ojcem Achaza; Achaz ojcem Ezechiasza; Ezechiasz ojcem Manassesza; Manasses ojcem Amosa; Amos ojcem Jozjasza; Jozjasz ojcem Jechoniasza i jego braci w czasie przesiedlenia babilońskiego. Po przesiedleniu babilońskim Jechoniasz był ojcem Salatiela; Salatiel ojcem Zorobabela; Zorobabel ojcem Abiuda; Abiud ojcem Eliakima; Eliakim ojcem Azora; Azor ojcem Sadoka; Sadok ojcem Achima; Achim ojcem Eliuda; Eliud ojcem Eleazara; Eleazar ojcem Mattana; Mattan ojcem Jakuba; Jakub ojcem Józefa, męża Maryi, z której narodził się Jezus, zwany Chrystusem. Tak więc w całości od Abrahama do Dawida jest czternaście pokoleń; od Dawida do przesiedlenia babilońskiego czternaście pokoleń; od przesiedlenia babilońskiego do Chrystusa czternaście pokoleń».

«Gdy jednak nadeszła pełnia czasu, zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod Prawem, aby wykupił tych, którzy podlegali Prawu, abyśmy mogli otrzymać przybrane synostwo (Ga 4,4-5)».

W tej perspektywie wydaje się, że powstanie nowej religii monoteistycznej nie ma sensu, bo nie wprowadza niczego nowego do Objawienia Bożego, które zrealizowało się w Jezusie Chrystusie. W relacji chrześcijaństwa do hebraizmu jest rozwój progresywny, bo jest przejściem od obietnicy (odnosi się to do prorocत्व, które mówią o przyjściu na świat Mesjasza) i jej realizacji. W sposób techniczny można powiedzieć, że to przejście jest ulepszeniem Objawienia Bożego. Natomiast w wypadku Islamu w relacji do chrześcijaństwa i hebrajczyków jest to regres, powrót do Starego Testamentu. Według tej analizy wydaje się absurdem sens zaistnienia wiary muzułmańskiej, ponieważ nie wnosi ona nic nowego do Historii Zbawienia. Przeciwnie – ją zuboża. Czy Bóg Ojciec chciałby umniejszyć pozycję swojego Syna czyniąc Go mniej znaczącym od proroka Mahometa? Tak na marginesie, jest ktoś komu zależy na umniejszeniu godności Syna Bożego – to Szatan.

W tej sytuacji możemy sobie pozwolić na fantazjowanie, typu: co by było gdyby Sara, żona Abrahama nie dała mu swojej niewolnicy Hagar? Nie narodziłby się Ismael. W konsekwencji nie powstałaby trzecia religia monoteistyczna. W tej sytuacji ile nieprzyjemnych wydarzeń nie zaistniałoby w historii. Nie byłoby Wojen Krzyżowych o Ziemię Świętą, czy terroryzmu islamskiego.

W tym przypadku usprawiedliwione wydaje się pytanie: Czy islam jest naprawdę religią, która pochodzi od Boga Abrahama? A może to do niego odnoszą się słowa Jezusa:

«Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są drapieżnymi wilkami. Poznacie ich po ich owocach. Czy zbiera się winogrona z ciernia, albo z ostu figi? Tak każde dobre drzewo wydaje dobre owoce, a złe drzewo wydaje złe owoce. Nie może dobre drzewo wydać złych owoców ani złe drzewo wydać dobrych owoców. Każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, będzie wycięte i w ogień wrzucone. A więc: poznacie ich po ich owocach (Mt 7,15-20)».

Oto następne pytanie: czy Islam może być fałszywym prorokiem? Musimy wiedzieć, że jest wielka różnica między ludzkimi a Bożymi rozwiązaniami. Wystarczy przeczytać to, co mówi nam o tym prorok Izajasz:

«Bo myśli moje nie są myślami waszymi ani wasze drogi moimi drogami-wyrocznia Pana. 9 Bo jak niebiosa górują nad ziemią, tak drogi moje-nad waszymi drogami i myśli moje-nad myślami waszymi (Iz 55, 8-9)».

Te słowa odnoszą się także do różnicy jaka istnieje w ludzkim rozwiązaniu jakie zaproponowała Abrahamowi Sara i w rozwiązaniu Boga. Sposób ludzki rozwiązywania problemów, choć pełen dobrej woli i troski ze strony człowieka przez Jezusa jest określony w sposób jasny:

«Odtąd zaczął Jezus wskazywać swoim uczniom na to, że musi iść do Jerozolimy i wiele cierpieć od starszych i

arcykapłanów, i uczonych w Piśmie; że będzie zabity i trzeciego dnia zmartwychwstanie. A Piotr wziął Go na bok i począł robić Mu wyrzuty: Panie, niech Cię Bóg broni! Nie przyjdzie to nigdy na Ciebie. Lecz On odwrócił się i rzekł do Piotra: Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki (Mt 16,21-23)».

Możemy być pewni, że Piotr z dobroci serca i przyjaźni proponował Jezusowi to ludzkie rozwiązanie. Zadajmy sobie pytanie: co by się stało gdyby Jezus przyjął jego propozycje? Odpowiedź jest bardzo prosta i krótka – nie zostalibyśmy zbawieni. Piotr myśląc w ten ludzki sposób jest porównany przez Jezusa do szatana, a więc do swojego wroga. W tej sytuacji jeszcze raz musimy zadać sobie pytanie: Czy Islam jest religią, która pochodzi od Boga?

Zakończenie

Z pewnością nie możemy poznać woli Bożej do końca, ponieważ wykracza ona poza nasz sposób myślenia i poznania rzeczy. Jedno jest pewne, że źródło Islamu nie jest jasne i budzi wiele wątpliwości z punktu widzenia Objawienia Biblijnego. Jak to możliwe, że po sześciu wiekach po pełni Objawienia, które dokonało się w Chrystusie Jezusie, Bóg posłał Mahometa. Po co? Aby poprawić swoje Objawienie? Albo uważanego przez swoich naśladowców za większego od Syna Bożego? Zgodnie z Objawieniem biblijnym nie ma to najmniejszego sensu.

Najlepszą konkluzją myśli książki jest historia: przeszłość, teraźniejszość i przyszłość, która nam pokazała, pokazuje i pokaże prawdę o religii «Mahometa lub w Mahometa». Niestety historia potwierdza, że Islam od momentu jego powstania, pozostał w Europie i na świecie krwawe ślady prześladowań podbiitych narodów. Można porównać go do wampira, który aby wzrastać potrzebował dużo krwi.

Autor

Spis treści

Wprowadzenie	4
Współczesna wędrówka ludów	6
1. Pochodzenie Islamu	9
2. Bezpłodność Sary	10
3. Ludzkie rozwiązanie na «przekleństwo» Abrahama	11
4. Boże rozwiązanie na «przekleństwo» Abrahama	14
Metoda «ewangelizacji» Islamu	17
Inwazja Islamska	23
Podbój Europy przez Islam	27
Terroryzm islamski	44
Wojny Krzyżowe	53
Myśl Roberta Schumana	65
Zakończenie	73